

REISVERSLAG 2015 NR.13 NOG MEER NARIGHEID, MAAR OOK VEEL MOOIS!

We trekken voor vier, vijf dagen de brousse in met onze sterke splinternieuwe Toyota. Ruim 500 km, maar daar draait hij zijn wielen niet voor om. We hebben goede dagen en doen goede zaken.

We praten over de school die de overheid (met onze hulp) gestart is. Wij kwamen hier 20 jaar geleden voor het eerst. Geen water, geen licht, geen gezondheidszorg, geen school. De put is geslagen en de zon, maan en sterren zorgen voor verlichting. Er is landbouw en veeteelt. Twee keer per maand komt er een mobiele dokter.

En ja... er is in april dit jaar een schooltje gebouwd. Een leerkracht is aangesteld en er zijn schooltassen uitgedeeld. Het zijn nog lege tassen, maar dat komt goed, want wij zijn er nu om ze te vullen. Na een gesprek met onze vrienden van de dorpen ontdekken we waarom de kinderen, met name de meisjes, niet naar school gaan. Zij hebben geen kleren en blote of half blote kinderen worden niet toegelaten. De dorpschouwen hebben er geen problemen mee, de kinderen blijven gewoon thuis; er is nooit een school geweest en ze hebben het nooit gemist. Maar de jonge moeders van de kinderen willen wel graag dat hun dochters naar school gaan. Wij gaan naar de grote markt 50 km richting asfaltweg

en kopen 100 meter stof voor €1 de meter. We zetten het atelier op de markt aan het werk en halen de wuddere (rokken) voor de meisjes twee dagen later op. We hebben goede hoop dat volgend jaar, als we de dorpen weer bezoeken, ook alle meisjes naar school gaan. Het hele dorp zwaait ons uit zoals ieder jaar en onze Toyota en wij banen ons een weg door de manshoge brousse naar de brede onverharde weg.

Zodra we die op willen rijden - de auto steekt met zijn neus aan mijn kant een stukje uit de brousse om de weg te kunnen overzien - rijdt met een enorme snelheid een truck extreem dicht langs de rand van de brousse. Ik zie hem frontaal op mij afkomen, slaak een gil,

maar weet precies wat er gebeurt. Gelukkig zit ik stevig in de riemen en de airbag werkt. Demba is mateloos geschrokken. De truck stopt een eind verderop en heeft meer schade dan wij, hoewel onze Toyota flink in elkaar gedeukt is. De vangrail voorop heeft ons, vooral mij, gered. Maar van de rail zelf is niets goeds meer over; ook de bumper, de lampen, de motorkap, de wielkap etc, zijn als een pakje gesmolten boter.

Wij knuffelen elkaar even stevig als we de ravage zien, geschrokken maar dankbaar voor de goede afloop. De blauwe plekken en stijve spieren komen pas later. De passagiers van de truck zijn ook niet gewond, maar wel boos. Het is een auto van de hakim, de baas van de burgemeesters. Een bewaker behangen met wapens en handboeien komt dreigend op ons af. Demba verstrakt, zegt mij de brousse in te lopen, maar ik blijf als aan de grond genageld staan, overwin mijn angst en maan de man in mijn beste Frans tot kalmtte. Het lukt, hij is meer geschrokken van Demba's onverschrokkenheid dan van mijn zoetgevooisde stem. Ze raken in gesprek. De baas komt erbij, voelt zich nu ook veilig. En we wachten uren en uren op de gendarmerie. De woede laait opnieuw op, als blijkt dat de gendarmerie de chauffeur van de truck en zijn baas verantwoordelijk acht voor het ongeluk. Demba haalt alle losse stukken van de auto en we rijden naar een stadje 80 km verderop om alles te laten beschrijven. Niet Demba's gegevens maar mijn gegevens worden genoteerd, als eigenaar van de auto ben ik verantwoordelijk. We vinden alles prima. Voor mijn vertrek in december moet ik voorkomen. In Tambakunda ruim 500 km van Dakar. Het had ons drie dagen gekost om een degelijke maar snoeidure all risk verzekering af te sluiten, ik ben blij dat dat tenminste gelukt is. Nu verder afwachten.

Wij rijden terug naar Dakar. Daar ligt een VIP uitnodiging voor een galaconcert van Baaba Maal op ons te wachten. We genieten van de avond tot vijf uur in de ochtend.

Twee dagen later rijdt Demba terug naar Tambakunda om het proces-verbaal op te halen, zodat we de auto kunnen laten repareren. De formulieren moeten nog ingevuld worden. Dat lukt die dag niet meer. Demba blijft onder de boom bij het bureau slapen, de volgende morgen om 12 uur is het proces-verbaal klaar. En rijdt hij de ruim 500 km terug naar Dakar.

In die tijd heb ik een goed kennismakingsgesprek met de ambassadeur van Nederland in Dakar. We hebben een vervolgspraak gemaakt en ik denk dat het voor het eerst mogelijk is een goed contact te onderhouden. Terug in ons huisje aan zee, wachtend op toestemming van de verzekering om de auto voor reparatie naar Dakar te brengen, bespreken we de vorderingen in het ziekenhuisje. We kopen tegels, wasbakken, kranen, WC-potten en lampen voor de ziekenzaal. Ngoye, het meisje dat geopereerd is aan haar door brand vastgegroeide voetje, komt ons erf oplopen samen met haar vader. Ze wil mijn hulp bij het vragen aan haar vader of ze naar de Franse school mag. Ik beloof haar dat wij met onze paard en wagen haar zullen halen en brengen. Vader betaalt de kosten van de school en maandag kan ze daar beginnen. Dan heeft ze nog een wens, ze wil graag met mij op de foto. En zie hier!

Het kindje met de klompvoetjes gaat 25 november voor de tweede behandeling. Het is een stralend jochie en een voetje groeit al in de goede richting. Door deze positieve resultaten voelen we ons weer beter. Tot we vanmorgen worden opgeschrikt door de aanslagen in Frankrijk. Macky Sall, de president, is op de radio en roept alle Afrikaanse landen op zich te verbinden om samen met Europa en Amerika te vechten tegen het terrorisme. Hij wil in Senegal de burka verbieden, hij wil geen onraadstokers in de moskeeën en dreigt hen vast te zetten als het gesignaleerd wordt. Twee maraboets zitten al vast. Iedereen praat erover en heeft zijn mening erover.

Terwijl ik dit zit te schrijven, schrik ik op door een geweldig geschreeuw dat opstijgt uit de ruige golven. Het stormt al de hele nacht en de golven zijn hoog en sterk. Ik zie een omgeslagen vissersboot en vele hoofden in de golven. De mensen uit het dorp komen aanrennen met grote touwen om de vissers uit zee te redden. Dit lijkt te lukken, maar even later slaat er nog een boot om, ook deze vissers verdwijnen in zee. Gelukkig blijkt uren later dat iedere opvarende gered is.

Ik hoop dat u door alle narigheid heen ook de goede dingen kunt lezen.
Daarom wil ik met iets moois besluiten: dit is een foto van Ibrahim, de derde zoon van Abdou, onze trouwe rechterhand en zijn lieve vrouw Kadi, geboren op de dag van de Tabaski, het slachtfest, daarom de naam Ibrahim (Abraham).

Een groet uit deze woelige tijd,

Woodi Wiljo Oosterom

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org